

de Herrer ville see i Regnskabsudtoget Side 14, opført en Udgift til „Bispetienderegnskabsbernes Revision og Sagernes Expedition“ paa 300 Rd. Der var aldeles ikke i Budgettet for Bispetienderne Tale om noget Sædtillæg. I Specialregnskabet derimod var der opført 24 Rd. 20 Sk. mere end bevilget, hvilket nemlig var et Sædtillæg for dette Honorar. Det er nu gjentagne Gange i Rigsdagen afgjort, at der ikke skal gives Sædtillæg til Honorarer, og det var derfor en ligefrem Nødvendighed for Statsrevisionen at gjøre en Antegnning derom og spørge, med hvilken Berettigelse man havde troet at kunne bevilge Sædtillæg til en Post, som var opført som Honorar. Derpaa er der, som Thinget vil see Side 23 i Statsrevisionens Beretning, svaret: „Honoraret for Bispetienderegnskabsbernes Revision er saavel for 1859—60 som for 1860—61 udbetalt paa den her paaanførte Maade i Henhold til Indenrigsministeriets Afgjørelse“, og saa henvises der til Lov af 30te Decbr. 1858 § 6. Hvorledes lyder nu § 6 i denne Lov? Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse den: „Indenrigsministeren bemyndiges til at afgjøre alle i Anledning af denne Lovs Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og skal saaledes Fortolkningen af denne Lov ikke kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang.“ Hvis denne Henvisning til Lov af 30te Decbr. 1858 § 6 skulde have nogen Mening, saa maatte det vel antages at være den, at Statsrevisionen ikke har at blande sig i, paa hvilken Maade Indenrigsministeren anvender denne Lov; men det kan dog ikke være Lovens Mening. Det fremgaaer jo tydeligt af Slutningen af Paragrafen, hvor der staaer, at „saaledes kan Fortolkningen af denne Lov ikke gjøres til Gjenstand for Rettergang“, at Bestemmelsen i § 6 kun gjælder ligeoverfor Modtageren, men naturligvis ikke ligeoverfor Rigsdagen. Det følger altsaa af sig selv, at Statsrevisionen ikke var berettiget til at tage dette Svar for sig selv bestigjørende. Naar der i Ministeriets Svar desuden var henviist til Lov af 24de April 1860 § 1, saa skal jeg bemærke, at denne § 1 ikke indbefolder Andet end en Fornægtelse af Bestemmelsen i § 6 af Lov af 30te Decbr. 1858, og naar saaledes denne § 6 ikke kunde give Ministeriet en saadan Bemyndigelse ligeoverfor

Rigsdagen, kan naturligvis § 1 i Lov af 24de April 1860 lige saalidt give en saadan. Nu er der derimod meddeelt Udvalget Oplysninger, ifølge hvilke Sagen stiller sig ganske anderledes. Jeg troer rigtignok ogsaa, som den ærede Ordfører bemærkede, at hvis Sagen havde været opløst for Statsrevisionen, som den er for Udvalget, vilde Statsrevisionens Indstilling være bleven aldeles forskjellig fra hvad den nu er. Imidlertid skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er en ganske besynderlig Maade at bevilge en Gage paa, saaledes at tage Honorarer fra 4 forskjellige Steder og af disse 4 Honorarer at danne en Gage med Pensionsberettigelse og med Berettigelse til Sædtillæg, medens Honorarer ikke give Berettigelse hverken til Pension eller Sædtillæg. Tvørigt vil naturligvis denne Sag efter at den er bragt paa Bane, som steet er, blive Gjenstand for Statsrevisionens Undersøgelse for det følgende Aar, og jeg skal derfor ikke for Dieblisset yttre mig videre derom.

Med Hensyn til Antegnelsespost 23 har Statsrevisionen indstillet: „Den i Finantsloven ikke bevilgede Udgift af 5 Rd. 19 Sk. passerer for denne Gang.“ Den ærede Ordfører har herved gjort opmærksom paa, at ved to aldeles analoge Tilfælde har Statsrevisionen ikke indstillet: „passerer for denne Gang“, men blot „passerer“. Grunden til, at Statsrevisionen har valgt Udtrykket „passerer for denne Gang“ med Hensyn til den 23de Antegnelsespost, vil strax kunne sees, naar man kaster Bliket paa de øvrige op paa Pag. 25 i Statsrevisionens Beretning, hvor Ministeriets Besvarelse findes. Det hedder der: „Og tør Ministeriet forvente, at denne ubetydelige Udgift for denne Gang indstilles til at passere . . .“ Statsrevisionen har meent, at der ikke var nogen Grund til at være spøjligere mod Ministeriet, end det selv havde forlangt, og altsaa have vi indstillet: „passerer for denne Gang“. Det er den simple historiske Anledning til, at der her er kommet til at staae: „for denne Gang“, medens der paa de andre Steder er sat simpelthen: „passerer“.

Hvad angaaer Antegnelsespost 28, er jeg enig med den ærede Ordfører; det vil naturligvis blive Gjenstand for den følgende Statsrevisionens Undersøgelse.